

ΑΝΑΠΛΑΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΟΥ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΕΝ ΟΔΩ ΚΑΛΑΜΙΩΤΟΥ, ΑΡ. 27	ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΡΩΤΕΑ 12 ΜΗΝΩΝ 'Από 1ης Ιανουαρίου ή 1ης Ιουλίου 'Εν τῷ έσωτ. δρ. θ. 'Εν τῷ έξωτ. φρ. χρ θ.	Ο ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΕΡΓΑΖΕΤΑΙ ΚΑΙ ΔΙΑ ΤΗΜΗΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΣΧΟΛΩΝ
--------------------------------------	---	--

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Διακρίσεις τινές ετι περί τιμῆς, ὑπὸ Μιχαήλ Ι. Γαλανῶ. — Μετάφρασις ἀπάντων Ἰωάννου τοῦ Χρυσόστομου. Σύστασις Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου. — Πρῶτον θῆμα ἡ νεανίας. Ἡ σωφροσύνη: Προσέχετε γονεῖς προσέχετε νεάνιδες, ὑπὸ Τιμοθέου Ἀναστασίου. — Ἡ διακρίσις τοῦ Ἰσάκου περὶ γενικοῦ ἀφοπλισμοῦ. — Αἱ τρεῖς κοινωνικαὶ τάξεις ἐν Ἑλλάδι. Θερησκευτικὸς οὐκὼν χαρακτήρ, ὑπὸ Πολυκάστου Ι. Συναδινό. — Ἐκ τῶν τοῦ Χρυσόστομου κατ' ἐλευθέριαν μετάφρασιν. Θέξι καὶ ὕποψήματα. — Βυθίζειν διὰ τὸν Θεόν. Βλέπειν διὰ τὸν Θεόν. — Συνδιαλέγου διὰ τὸν Θεόν σιώπα διὰ τὸν Θεόν. — Ὅλα εἰς εἶξεν Θεοῦ. — Ποικίλα. — Οἱ διδάσκοντες εἰς τὰ λαϊκὰς σχολὰς τῆς Ἀναπλάσεως κατὰ τὴν προσεγῆ ἑβδομάδα. — Κυριακὸν Ἀποστολικὸν καὶ Εὐαγγελικὸν ἀνάγνωσμα, ὑπὸ Δ. Α. Διαληγητῆ.

ΔΙΑΚΡΙΣΕΙΣ ΤΙΝΕΣ ΕΤΙ ΠΕΡΙ ΤΙΜΗΣ

Ἡ τιμὴ προσιδέξαι εἰς τὴ φυσικὰ λεγόμενα πρόσωπα, τὸν νίον, τὴν νεάνίδα, τὸν ἀνδρα, τὴν γυναῖκα κτλ. ἄλλα κατηγορεῖται καὶ εἰς τὰ κατὰ τὴν γλῶσσαν τῶν νομικῶν ἠθικὰ πρόσωπα. Οὕτως ὑπάρχει τιμὴ τῆς οἰκογενείας, τοῦ χωρίου, τῆς πόλεως, τῆς κοινότητος, τοῦ ἔθνους, τοῦ κράτους, τῆς ἐκκλησίας, τῆς ἀνθρωπότητος.

Αἱ ποικίλαι εἰς τὴν τιμῆς βασίζονται εἰς τὴν διάκρισιν τῶν φυσικῶν καὶ ἠθικῶν προσώπων, ἐπὶ τῶν ὁποίων θεωροῦνται. Εὐρίσκονται ὅμως καὶ εἰς σπέρτη σφίσι καὶ ἀλληλεπίδρασιν μεταξύ των, ὡς καὶ τὰ πρόσωπα ἐπὶ τῶν ὁποίων κατηγορεῖνται. Ἡ κατάστασις δὲ τῆς τιμῆς τῶν ατόμων καὶ τῶν οἰκογενειῶν ἐπιρραζέται ἐν τῆς καταστάσεως τῆς τιμῆς τῆς κοινότητος καὶ πάνταυιν ἰδίως κατ' ἀνάγκην ἠθικῆν τὰ ἄτομα ἐνὸς ἠθικοῦ συνόλου ἐπιρραζοῦσιν αὐτῶ, καὶ ἐκεῖνα πάλιν ἐπιρραζοῦσιν ἐκ τούτου.

Ἄλλ' ἡ ἠθικὴ ἀνάγκη δὲν εἶνε ἁπλῆ ἢ φυσικὴ, ἀλλ' ἔχει ἄριστος, ἀφένικτος, μορφῆν, σφλην, ἀπτεσι δὲ καὶ ἀπτεσι πολλὰς εἰς τὸν νόμον τῆς ἠθικῆς ἐλευθερίας. Τοιοῦτόν τὸ πῶς ἐν τῇ αὐτῇ οἰκογενείᾳ δυνατὸν ἢ ὑπάρχει πρόσωπα διακριτοῦτα τὴν τιμῆν των, καὶ πρόσωπα μολόνοντα αὐτῇ. Καὶ εἰς μίαν κοινότητα δυνατὸν οὐδὲς αὐτῆς νὰ δια-

τηρῶσι, τὸ καθ' ἑαυτῶς, τὴν τιμῆν ἀσπίλον, καὶ ἄλλαι νὰ τὴν συγκυλίωσιν ἐν τῷ βορβόρῳ.

Κατὰ λόγον δικαιοσύνης ἕκαστος ἔχει ἰδιαιτέραν ἠθικὴν εὐθύνην, διότι ἔχει καὶ ἰδιαιτέραν ἠθικὴν προσωπικότητα. Καὶ ἀποτελεῖ μὲν ἡ οἰκογένεια ἐν ἠθικῶν συνόλων, ἐπίσης δὲ καὶ ἡ κοινότης. Ἄλλ' ἐντὸς τῶν συνόλων τούτων δὲν μηδενίζεται ἡ προσωπικότης καὶ ἡ ἠθικὴ εὐθύνη καὶ ἀξία ἐνὸς ἕκαστου. Καὶ καθόσον μὲν μέλος τι οἰκογενείας τινὸς ἢ κοινότητος ἐπιρραζοῦσιν εἰς τὴν διαφερόν ἄλλων μελῶν, εἶνε συνένοχος διὰ τὴν ἀπὸ τῆς τιμῆς ἐκπτώσιν αὐτῶν ἄλλὰ καθόσον εἶνε ἐλεύθερον τοιαύτης συνεννοχῆς, προσωπικῶς δ' αὐτὸ μένει ἐντὸς τῶν ὁρῶν τῆς τιμῆς, ἡ τιμὴ του, ἡ ἴδία, μένει πλήρης καὶ ἀκεραία, οὐδ' ἰσχύουσι καὶ μικρὸν νὰ τὴν κηλιώσωσι τὰ βρωμερὰ τέλειμα τῆς ἀτιμίας ἄλλων τῆς αὐτῆς οἰκογενείας καὶ κοινότητος μελῶν.

Ἄλλη τις ἀποφῆς τῆς τιμῆς θέλει μᾶς ἐπισχελῆσαι εἰς τὸ ἐπιμύρον φύλλον.

Μιχ. Ι. Γαλανῶς.

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ ΑΠΑΝΤΩΝ

ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

ΣΥΣΤΑΣΙΣ ΕΚ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΥ

Ἡ «Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια», τὸ ἐπίσημον τούτου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ὄργανον, γράφει ἐν τῷ φύλλῳ αὐτοῦ τῆς 14ης Ἀυγούστου τὴ ἀκόλουθα.

«Μετάφρασις ἀπάντων Ἰωάννου τοῦ Χρυσόστομου. — Ἄπο φιλοτιμότητος καὶ φιλοπονίας τοῦ ἡγίου διὰ τοῦ σθεναροῦ αὐτῶν καλέμου καὶ τοῦ ἐνθίου θερηκευτικοῦ ζήλου ἀπὸ πολλῶ πάνυ εὐφρῶως τῷ ὀρθόδοξῳ πληρώματι ἑαυτοῦς γνωρίσαντες καὶ τοῦ ἱεροῦ πρὸς τὰ πέτρα ζήλου αὐτῶν ἀκριφῆ παρεσχόντες τεκμήρια καὶ ζήλωτῶς τὴν πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν ἀφοσίωσιν αὐτῶν ἐκδηλώσαντες, εἰ κκ. Μιχαὴλ Ι. Γαλανῶς καὶ ἀρχιμανδρίτης Τιμοθέος Ἀναστασίου ἀνέλαβον ἐν Αθήναις τὴν μετάφρασιν τῶν ἀπάντων τοῦ ἐν

καμπύτης, γρογγαλίζουσι εύρολογίαι, πλούτος και πολυτέλεια, οικογενειακόν όνομα, έπιστημοσύνη, έξοχότης, πολιτική και διπλωματική περίοια, κοσμική δόξα και «Ζήτω», προσέξατε, ό έλληγίδες νεάνιδες, μέλιστα αι τό κλειών "Αστυ κατοικούσαι, προσέξατε, μη δια αυτά, κών εις ένα και τόν αυτόν ύπάρχειν νέον ή τέλος πάντων εις τόν επίδοσον σύζυγον σας, προσέξατε μη άποτελώσι δικτυον άράχνης, έν τή όποιή έν τή άφηρημάρα σας και άπροσεξία σας περίπλακείσαι. Οκ λάθητα την τύχην της άτυχούς μιαις ! ...

Ο θάνατός σας. Οκ είνε φρικαλεώτερος, του θανάτου, έν υπό της άράχνης υφίσταται τό δυστυχημένον τούτου πτερωτόν έντομον. Διότι εις τούτο μόν έπέρχεται τυχίως, εις σας δε ένδεχόμενον είνε, να άρχισή από της έπισύσης του γάμου σας και να έξακολουθή επί έτη τεσσαράκοντα και επί πενήτηκοντα, και άπλώς είπειν, δι' όλου του βίου σας. Και τί θάνατος ! Διά βίου ζωντανοσφραγίσμα. Διά βίου ζωντανοσφίαις. Διά βίου ζωντανοθάνατος ! Η Προσεξατε, διότι τά είξεύρεται. Προσεξατε, διότι δύνασθε να προσέξητε, διότι δύνασθε να τά μάθητε, να τά έννοήσετε, να φυλαχθήτε ... Ζητήσατε θρησκείαν, και ήθικότητα άνοπόκριτον, "Αλλως έν βάλινετε προς τόν γάμον, άλλα κατά του βαρβέρου και της άβυσσου.

Τριμόδ. 'Αναστασίου

Η ΔΙΑΚΟΙΝΩΣΙΣ ΤΟΥ ΤΣΑΡΟΥ ΠΕΡΙ ΓΕΝΙΚΟΥ ΑΦΟΠΛΙΣΜΟΥ

Αημοσιεύοντας εις τάς στήλας της «'Αναπλάσεως» την έν όνόματι του Τσάρου πολύμαστον εγκύκλιον του Μουραβιέφ περί γενικού άφοπλισμού, θέλομεν έκθέσει τάς περί αυτής κρίσεις μας εις τό επόμενον φύλλον.

Η διατήρησις της γενικής ειρήνης και δυνατό τις ελάττωσις των υπερέχων έξοπλισμών, όστινες καταθλίβουσι πάντα τά έθνη, περισταται έν τή παρούση καταστάσει πανταχού της ύψηλίου ως τό ίδεώδες έκείνη, προς ό θωρείλον να τείνουν πασών των κυβερνήσεων οι άγνοες. Είς τό ίδεώδες τούτο άριερούνται έξ ολοκλήρου αι φιλόφρονες και μέγαλμοι του αυτοκράτορος βίβεις. Έν τή πεποιθήσει ότι ό ύψηλός ούτος σκοπός ή άναποκρίθη εις τά ζωτικώστα συμφέροντα και τους νομιμωτάτους πασών των κυβερνήσεων πόθους, ή κυβένησις έπίχρηται, διά της διαθεύς συζητήσεως τά τελεσφωρότατα μέσα όπως έξαφελισθώσι εις πάντας τους λαούς τά εύεργάτηματα πραγματικής και διαρκούς ειρήνης και τειθή τέμα εις τους όλόν ένπειρημένους έξοπλισμούς.

Κατά την διαρροΰσαν είσορασειάν ό πόθος της γενικής ειρηνγοποίησις ένισχύθη ιδιαίτερος εις την συνείδησιν των πεπολιτισμένων έθνών. Της ειρήνης ή διατήρησις άπέτελει την άεινήν πολιτικόν σκοπόν των κυβερνήσεων. Τα μεγάλα κράτη συγκομολόγησαν προς άλλαλα κραταίως συμμαχίας προς καλλιτέραν της ειρήνης περιφρούρησιν, άνέπτυξαν δε εις βαθμόν μέχρι τούδε άγνωστον τάς δυνάμεις των και δεν παύονται άντι πάσης άιναις ένισχύοντα αυτάς. 'Αλλά πά-

σαι αύται αι προσπάθειαι δεν κατορθώθη ν' άπολήξωσι εις τά εύεργατικά της ποθυμένης ειρηνγοποίησεως άποτελέσματα. Τα οικονομικά βάρη όλόν έν αυξανόμενα καιρίως θίγουν την κοινήν ευημερίαν, διαστρέφουσι δε από του φυσικού αυτών προορισμού και κανονάλικουσιν άγνώως τάς διανενησιακάς και φυσικάς δυνάμεις των λαών, την εργασίαν και τά κρηάλια. Έκατομμυρίων εκατοντάδες δαπανώνται εις άπόκτησιν εγκλήων καταστρεπτικών μηχανημάτων, τά όποια ως χρησιμα τώρα λογίζόμενα προορίζονται την έπιούσαν να χάσουσιν όλην αυτών την αξίαν ένεικα νέας τινός σχετικής ανακλύψειως. Η έθνική γεωργία, ή οικονομική πρόοδος και ή παραγωγή του πλούτου παραλούνται ή παραποιούνται εις αύτήν την άνάπτυξιν των, διά τούτο οι βαθμηδόν αυξανόμενοι έξοπλισμοί έκάστης δυνάμειος ελάχιστά άναποκρίνονται εις τόν σκοπόν, τίν όποιον αι κυβερνήσεις έπιδιώκουσιν.

Αί οικονομικά κρίσεις όφείλονται κατά μέγα μέρος εις τό σύστημα των υπερβολικών έξοπλισμών, ό δε έν τή έπισπεύσει του πολεμικού τούτου ύλικού έμφωλεών άδιέλιπτος κίνδυνος μεταβάλλει την ένσπλον ειρήνην εις καταθλιπτικήν πίεσιν, ήτις είνε αφόρητος πλέον εις τους λαούς. Πρόδηλον είνε ότι παρατεινομένη ή τοιαύτη κατάστασις ή έπιφέρη μοιραίως την σύγκρουσιν, παρά τάς προς άποσθήσαν αύτης προσπάθειαις, και φοικαλεώτηται, αίντινες έκ των πρότέρων διεγείρουσι την φρίκην πάσης φιλανθρωπού όικανείας. Η καταστολή των ανέναν των έξοπλισμών, ή έπίχτησις των μέσων της άπασθήσεως των συμφορών, αίντινες άπειλοΰσι τόν κόσμον όλον, είνε πάντων των κρατών τό ύπέρτατον καθήκον. Υπό των αλόγημάτων τούτων έμφορουμένη ή Α. Μ. ό αυτοκράτωρ μη διέταξε να προτεινι εις πάντας τους διαπεπιστευμένους παρά τή αυτοκρατορική σύλη άντιπροσώπους την σύγκλησιν συνεισκήψειωσι, ήτις, θειξ συναντιλήψι, θα ήτο άπλος οίανός του επανατέλλοντος νέου αιώνος.

Έν αύτῃ θα συγκεντρωθώσιν έν κραταίω συμπλέγματι πάντων των κρατών αι προσπάθειαι, όσα ειλκρινώς έπιποθούσι τόν θρίαμβον της μεγάλης ειζας της παγκοσμίου ειρήνης, κατά των στοιχείων της αρχής και διγνοείας. Η δε συμφωνία αυτών θα παγιωθή τυτοχρόνως δι' άσφαλούς καθιερώσεως των άρχών της εθνήτης και του όικαίου, ή οι έν εδράζονται των κρατών ή άσφάλεια και των λαών ή ένμμερία.

ΑΙ ΤΡΕΙΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΑΙ ΤΑΞΕΙΣ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΣ ΑΥΤΩΝ ΧΑΡΑΚΤΗΡ

Η τρίτη, ή και κατωτάτη τάξις της παρ' ήμιν κοινωνίας είνε ευσθεστέρα και ήθικώτερη των δύο άλλων, και συμβάλνει τό παράδοξον γεγονός, ότι, όση τις καταβαίνει εις τά κατώτερα στρώματα της κοινωνίας, τόση περισσότερο εν-

σθεσιαν και ήθικην εύρίσκει. Διότι ό λίψ του ψευδοπολιτισμού δεν εισηλάσεν εύτυχώς έτι εις τά χωρία άμεσα διατηρούσι τά άγνά και καθαρά χριστιανικά και Έλληνικά ήθη, την φιλοτιμίαν, την άγνότητά, την πίστιν, την φιλοξενίαν. Ο άμύθης και άμόρφωτος χριστιανός δεχόμενος έν παραδόσει τάς χριστιανικάς ήθικείας, αίντινες είνε ύψιστη φιλοσοφία, γνωρίζει ό,τι και οι βαθμιούστατοι των φιλοσόφων, όστινες μετά βαθείας έρευνάς των φυσικών έπιστημών και των έπιστημονικών εκζητήσεων θήνουνσιν εις τά αυτά συμπεράσματα και δέχονται τάς αυτές ήθικείας. Ο άμόρφωτος χριστιανός, όστις πυντάσσιν άγνοεί τούς έξωτερικούς πρόπους του φέρσθαι, είνε πλέον πεπολιτισμένος και έξευνημένος του κατέχοντος μέν την πρώτην κοινωνικήν θέσιν άλλ' έχοντας καρδίαν άγρίαν και άγνήν, και φαίλας έπιθυμίας όμάς. Διότι ή άμαρτία, συνήθως γινομένη, καθίστησι τούς ανθρώπους άναισθητους και δε και άναισχόντους. « Η άμαρτία, λέγει και ό ιερός Βασιλείος, έως μέν ώδιεται έχει τινά αίσχύνην, έπειδών δε τελεσθή, τότε άναισχοντότερος ποιεϊ τους εργαζόμενους αύτήν. » (Ομιλ. και ψαλ. 1, 98). Η τρίτη όμως αύτη τάξις ένεικα άμαθείας και έλλειψείας θαίου λόγω περιπίπτει εις σύγχνης άμαρτίας, όλον κλοπήν, φόνους, έπιτοκίας και την επάρατον θλασφήμιαν. Διότι άσέθη, ός μη ώφειλε, τελείως άκαλλιεργήτος, και ό σπείρος του θείου λόγου δεν έσπάρη ποτέ όπως βλαστήσῃ ό παχός, σδάχης των κλών έργων και της ευαγγελικής αρετής. Οι μάκραν των πόθων εύρισκόμενοι στερούνται πολλή μάλλον του φωτός του Εβγαγγέλιου και της ήθικείας εκπαιδευσεως, ήτις έξευγείλι και άνάπτυσσει τόν άνθρωπον. Η ήλιθής εκπαιδευσις είνε φως ή άπαιδευσία και άγνοια είνε σάτος μαλαίνων. Η παχυλή άμάθεια χαρμητηρίζει τούς έν τού άπολέντορος μάλλιστά χωρείς οικόθνητάς χριστιανούς έν ό ποιμήν, ό ίδεός, γνωρίζει ψιττανιστικώς ν' άνάγινωσκη τό Εβγαγγέλιον και να έκτελή τους έξωτερικούς τύπους της Έκκλησίας. δι' τούτο έχουσι πολλοί πολλὰς έν πολλοίς πλάνας και δεισδαμονίας και παραδιδόνται εις τις μαγίσσας αίντινες μάλλον βοπήν έξασκουσιν επί των άπολικών χωρικών. « Είς ούν τό έν σοι φως σάτος έστι, τό σάτος πόσον; » (Ματθ. σ' 24) λέγει ό Θεάνθρωπος ήμιν Σωτήρ. Εδούλος και άνευ τύπως του συνειδήτος πρώτόοσι τινες τούτων τό κακόν και παραβλίθουσι τόν νόμον του Θεου ένεικα του σάτους του νος και της ήθικης συνειδήσεως. Διότι όση φωτίζεται ό νοός κα κατανοεί τόν ήγιον νόμον και τό θέλημα του Θεου, τόση και ή συνείδησις δι' ής άποκαλύπτεται ό ήθικός νόμος, ήνε καθρωτότερος και άγνοτότερος, και τένάπαικιν. Οι έν τή τρίτη ταύτη τάξει άνήκοντες εύκολότερον ή οι άλλοι μετανοούσι, συγχινούνται, κλαίουσιν έν βάθει καρδίαις, όσάκις κινούσεροχρηζύ έλέγχει μετά δυνάμειος τάς καείας και ζωγράφει τά ζωρών χρωμάτων την μέλλουσαν κρίσιν και άνταπέδουσι. Διότι άναπτύσσεται ό άγιος φόβος του Θεου όστις ριζωθείς άπαξ έν τή καρδία συγκρατεί και ένισχύει τόν άνθρωπον άναντι των μετά πατάγου πνεύματων άνέμων της άμαρτίας και άπίστιας, αίντινες ένισχύομεθα να έλθόν έν και από του άγρότος του κόσμου τούτου, του άδικόλου, άπειλοΰσι να παραφύρσι φού, και να άκριώσωσι

πάσαν ώραίαν βλάστην έν τού έρωδ της Έκκλησίας έκδύφους. Έγώ, όμολογώ, χαίροι πολλή μάλλον όμιλών κατά τάς περιόδους μου μετά των της κατωτάτης τάξεως ανθρώπων και καθήμενος έκλαδόν και συζητών περί πολλών μετ' αυτών ή εύρισκόμενος εις τά μεγαλύτερα μέγαρα και σολδνια των πόλεων. Διότι οι τούτοι έχουσι φυσικήν αγαθότητα και άπολικότητα και ύρεστέρας και καθρωτότερας ιδέας των ούόμενων είναι τι μέγα όντως τό δώρον τούτου του χριστιανισμού ! Άνθρωποι άγνοούντες άνάγκουσιν και γαρήν, μη άκούσαντες ποτέ τι των θρησκευτικών διδασκαλιών έν τή ιδίω χωρία, γνωρίζουσι πλέον ή θα εννόηζον οι μάγλοιο φιλόσοφοι της αρχαιότητος, και δε και αύτός ό Πλάτων και Άριστοτέλης. Τούτο παρατηρήθη ήδη υπό των αρχαίων απολογητών Άθηναγόρου, Ίουστίνου αίντινες διά τούτου άπειδεικνουν την μάγλην εύεργεσιάν έπίδρασιν του χριστιανισμού. Ποσοί άμόρφωτοι χριστιανοί φιλοσοφούσι περί Θεού και θείων, περί ήθικείας, περί κοινωνικής ευημερίας, ύρεστέρον και καθρωτότερον πολλών νέων άνεπτυχημένων όν έκαστος έχει και ίδιον φιλοσοφικόν σύστημα ! και ήμεϊς, λέγει ό Ίωάννης, χρίσμα έχετε από του άγίου και είδατε πάντα. » (Α' Ίωάν. β', 21 και 27.)

Έν ό Κύριος ήμιν Ίησους Χριστός ήρητο και αύθις ούν έν τήδε κόσμω, τίνας άρχ γε θα εδούσκην ως γησίους αυτού μαθητάς και οπαδούς και τίνας θα έκάλει φίλους και άσελφούς ; ουχί πάντως τούς έν τή πρώτη κοινωνική τάξει άνήκοντας, όν τό πλείστον είνε οι Ψαδουκίοι της Ίουδαίας και οι Έπικούριοι της Άρχαίας Έλλάδος; ουχί τούς έν τή ύλη προσπεπυτατευμένους και άρρωσμένους και άδύσπρονύτας παντάσιν περί της ήθικης ζωής και του πνευματικού κόσμου. άλλα τούς ευσθεσίς και άγροθούς, τους πτωχούς τῷ πνεύματι και πνθούντας, τους άπολικούς και καθωρούς έν τό πλείστον άνήκουσιν εις την τρίτην την και κατωτάτην κοινωνικήν τάξιν. Διά τούτο οι πνευματικοί πατέρες και ιεροκήρυκες όλον να μη άδικηρώσι μέν περί των της πρώτης τάξεως χριστιανών, ήμισα δε περί των της δεύτερας, άλλα την περισσότεραν αυτών ποιμαντορικην μέριμναν και προσόχην να έχουσι διά τους της τρίτης τάξεως χριστιανούς αίντινες είνε πολλή μάλλον έπιθεκτικοί θεήσκειυτικής μορφώσεως και άρισμού. Αναλόγως δε της πνευματικής και ήθικης άνάπτύξεως έκάστης κοινωνικής τάξεως όφείλομεν ήμεϊς οι πνευματικοί πατέρες και ιατροί να παρικούμεν την διδασκαλίαν του Εβγαγγέλιου και τά θεραπευτικά και διατηρητικά φάρμακα προς θεραπειάν των νόσων των χριστιανών. Και ή εργασία αύτη προς θεραπειάν της νοσούσης κοινωνικής και καθόλου ήθικης καταστάσεως είνε να γίνηται ύρ' ήμιν των κληρικών μετά ζήλου άποστολικού, άροσιώσεως και άυταπαρησεως. Διότι « φόβος όπας, ένε κατά τόν ύψητέον Ναζαρινόν έντω, έκδρίσσει τών ψυχών, άντρείσθηται δε άναιδεια, πολεμεί μέν άλληλοίς τά μέλη, όχρεεία δε της άγάπης εϊ τέ ήν τίθειαν. » (Λογ. περί Ιερυσ.)

Πολύκαρπος Η. Ξυνοδίδης

σει σὺν ὑμῖν. 15 Τὰ γὰρ πάντα δι' ὑμῶν, ἵνα ἡ χάρις πλεονάσῃ διὰ τῶν πλείονων τῆν εὐχρηστίαν περισσούσῃ εἰς τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ. (1^η Κορ. θ' 8-15.)

Ἑρμηνευτικὴ παράφρασις

Ἀδελφοί, ὁ Θεὸς εἶνε ἐκεῖνος ὅστις, ὅτε ἐδημιούργησεν τὸν κόσμον, καὶ ὅτε τὸ κράτος ἦτο διακεχωρισμένον ἐπάνω τῆς ἀβύσσου, διέταξε καὶ ἐλάμψε τὸ ὕψιστον φῶς τὸ φωτίζον καὶ ζωογονοῦν τῆν ὑλικὴν κτίσιν. Αὐτὸς δὲ ὁ Θεὸς εἶνε ἐκεῖνος, ὅστις καὶ τώρα, ὅπως διαλύσῃ τὸ σκότος τῆς πλάνης καὶ τῆς ἁμαρτίας καὶ ὅπως ἀναπλάσῃ πνευματικῶς καὶ ἠθικῶς τὴν ἀνθρωπότητα, ἐπεστέλεν ἐν μέσῳ αὐτῆς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, τὸ φῶς τοῦ πνευματικοῦ κόσμου· τὸ φῶς δὲ τούτου περιέλαμψε τὰς καρδίας ἡμῶν τῶν ἀποστόλων του. διὰ τὸ φωτισθῆναι τοὺς ἀνθρώπους καὶ γνωρίσωμεν εἰς αὐτοὺς τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ. Ἡ δὲ δόξα τοῦ Θεοῦ φανερούμενη καὶ διὰ τῆς δημιουργίας, ἀποκαλύπτεται κυρίως διὰ τοῦ Ὑποῦ καὶ Λόγου καὶ διὰ τοῦ Πνεύματος αὐτοῦ καὶ τῆς δι' αὐτοῦ ἀναπλάσεως τῶν ἀνθρώπων εἰς ἐνδοξία τέκνα αὐτοῦ. Ὁ τὸν δὲ θησαυρὸν τούτου τῆς γνώσεως τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ ἔχομεν καὶ μεταδίδομεν ἡμεῖς οἱ ἀπόστολοι, οἱ ὡς ἀσθελεῖς ἄνθρωποι καὶ ὡς αὐτελεῖς πῆλινα σκευὴ φαινόμενοι· καὶ τούτο, διὰ τὴν μὴ νομίση τις ὅτι προέρχεται ἀπὸ ἡμῶν ἢ ὑπερβολικῆς οὐτῆς δυναμείας, ἀλλὰ διὰ τὴν ἀποδείχεται ἡ χάρις εἰς τὸν Θεόν. Ὁ διὰ τοῦτο ἡμεῖς οἱ ἀπόστολοι, καίτοι πιεζόμεθα ἀπὸ τοῦ διωγμοῦ τῶν μὴ πιστευόντων εἰς τὸ κήρυγμα μας, ἀλλ' εἰς τὰς θλίψεις ταύτας ὑπομένοντες ἔδωκεν ἡμεῖς στενοχωρίας νὰ ἐγκαταλιπώμεν τὸ κήρυγμα· ἐνῷ τὰ πράγματα μᾶς περιέχουσι εἰς ἀσπίαν καὶ ἀμνηχανίαν διὰ τὸν τρόπον τῆς ἀκαλλαγῆς μας ἐκ τῶν δεινῶν καὶ διὰ τὴν ἐξκολλούθῃσιν τοῦ ἔργου μας· ἡμεῖς ὅμως ἔδωκεν ἀποβάλλομεν τὴν ἐλπίδα μας, ἔδωκεν ἀπελιζόμεθα καὶ ἔδωκεν ἀποβαρυνόμεθα· ἐνῷ καταδικασόμεθα ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλ' ὁ Θεὸς ἔδωκεν μᾶς ἐγκαταλείπει· Ὁ ἐνῷ ἀνθρωπίνως φαινόμεθα ὅτι καταβαλλόμεθα, ἀλλ' ὁ Θεὸς ἔδωκεν μᾶς ἀφῆγει ἢ ἀπολεσθῆμεν. 10 Ὡς ὁ Κύριος Ἰησοῦς ἀπέθανε καὶ ἐνεκράθη, οὕτω καὶ ἡμεῖς οἱ ἀπόστολοι περιφερόμεν πάντοτε εἰς τὸ σῶμα μας τὴν νεκρώσιν αὐτοῦ· κινδυνεύομεν ἐπιλαθῆναι πανταχοῦ, ὅπου περιοδεύομεν, νὰ ἀποθάνωμεν, ὅπως ἀπέθανεν ὁ Κύριος Ἰησοῦς. 11 Διότι πάντοτε ἡ ζωὴ ἡμῶν τῶν ἀποστόλων διατρέχει κίνδυνον θανάτου χάριν τοῦ Ἰησοῦ· ὅπως διὰ τῆς ἐκθέσεως εἰς κίνδυνον μέχρι θανάτου τοῦ θνητοῦ σώματός μας πιστοποιήσωμεν ὅτι ζῆ ἄναστασις ἐκ νεκρῶν ὁ Ἰησοῦς. 12 Ὡστε ὁ μὲν σωματικὸς θάνατος ἐπαπειλεῖται ἐναντίον μας, ἡ δὲ αἰώνια ζωὴ χορηγεῖται διὰ τῆς κινδυνώδους ἐνεργείας μας πρὸς αὐτὴν· διότι ἡ ἐνεργεία μας αὐτῆς τῆς πίστεως, ἐκ τῆς ὁποίας προέρχεται ἡ σωτηρία. 13 Ὅπως δὲ καὶ ὁ ψαλμωδὸς λέγει εἰς τὸν ψαλμὸν του, Ἐπειδὴ ἐπίστευσεν, διὰ τοῦτο ἐλάλησεν, (115) οὕτω καὶ ἡμεῖς οἱ ἀπόστολοι, οἱ ὅποιοι ἔχομεν τὸ αὐτὸ πνευματικὸν χάρισμα τῆς πίστεως, ἐπειδὴ πιστεύομεν, διὰ τοῦτο καὶ λαλοῦμεν, καίτοι ἐνεκα τοῦ κηρύγματός μας τούτου ἐκτιθέμεθα εἰς μισέρους κινδύνους θανάτου· 14 ἀλλὰ περιφρονούμεν τὸν θάνατον, διότι πιστεύομεν καὶ γνωρίζομεν ὅτι ὁ Θεὸς, ὁ ὅποιος ἀνάστηκε καὶ ἐπαπέφθηνε εἰς τὴν ζωὴν τὸν Κύριον Ἰησοῦν, αὐτὸς διὰ τοῦ Ἰησοῦ ἠνάστασεν καὶ ἡμεῖς τοὺς ἀποστόλους, καὶ ὁ μᾶς βάλῃ μὲς αὐτὸς τοὺς ἄλλους Χριστιανούς· πλησίον του. 15 διότι πάντα ὅσα ὁ Θεὸς ἐποίησεν διὰ τοῦ Ὑποῦ καὶ τῶν ἀποστόλων του ἐνεργεῖ γίνονται διὰ αὐτοῦ, διὰ τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν περισσοτέρων εὐχρηστίαν εἰς δόξαν τοῦ Θεοῦ.

ΚΥΡΙΑΚΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ
Τῆς 6ης Σεπτεμβρίου 1898

Κείμενον

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ νομικῶς τις προσῆλθε τῷ Ἰησοῦ, πειράζων αὐτὸν καὶ λέγων· Διδάσκαλε, ποία ἐντολὴ μεγάλη ἐν τῷ νόμῳ; Ὁ δὲ

Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῷ· Ἀγαπήσεις Κύριον τὸν Θεόν σου, ἐν ὅλῃ τῇ καρδίᾳ σου καὶ ἐν ὅλῃ τῇ ψυχῇ σου, καὶ ἐν ὅλῃ τῇ διανοίᾳ σου. Αὕτη ἐστὶ πρώτη καὶ μεγάλη ἐντολὴ. Δευτέρα δὲ ὁμοία αὐτῇ, Ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτὸν. Ἐν ταύταις ταῖς δυσὶν ἐντολαῖς ἔλος ὁ νόμος καὶ οἱ προφῆται κρέμονται. Συνηγημένοι δὲ τῶν Φαρισαίων, ἐπηρώτησαν αὐτοὺς ὁ Ἰησοῦς, λέγων· Τί ὄμνιν δοκεῖ περὶ τοῦ Χριστοῦ; τίνας υἱὸς ἐστὶ; Λέγουσιν αὐτῷ· Τοῦ Δαυὶδ. Λέγει αὐτῷ· Πῶς οὖν Δαυὶδ ἐν πνεύματι Κύριον αὐτὸν καλεῖ, λέγων· Εἶπεν ὁ Κύριος τῷ Κυρίῳ μου, Κάθου ἐκ δεξιῶν μου, ἕως ἂν θῶ τοὺς ἐχθρούς σου ὑποπόδιον τῶν ποδῶν σου; Εἰ οὖν Δαυὶδ καλεῖ αὐτὸν Κύριον, πῶς υἱὸς αὐτοῦ ἐστὶ; Καὶ οὐδεὶς ἔδυνάτο αὐτῷ ἀποκριθῆναι λέγων· οὐδὲ ἐτόλμησεν τις ἀπ' ἐκείνης τῆς ἡμέρας ἐπερωτῆσαι αὐτὸν οὐκέτι. (Ματθ. κβ' 35-46.)

Ἑρμηνευτικὴ παράφρασις

Εἰς διδάσκαλος τοῦ μωσαϊκοῦ νόμου ἦλθε κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν πρὸς τὸν Ἰησοῦν, καὶ, ἔχων σκοπὸν νὰ τὸν δοκιμάσῃ ἂν διδάσκη ὀρθῶς, ἔλεγεν εἰς αὐτόν· Διδάσκαλε, ποία εἶνε ἡ μεγάλη ἐντολὴ τοῦ μωσαϊκοῦ νόμου; Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἀπεκρίθη εἰς αὐτόν· Τὸ νὰ ἀγαπήσῃς Κύριον τὸν Θεόν σου μὲ ὅλην τὴν καρδίαν σου καὶ μὲ ὅλην τὴν ψυχὴν σου καὶ μὲ ὅλην τὴν διάνοιάν σου, αὕτη εἶνε πρώτη καὶ μεγάλη ἐντολὴ· δευτέρα δὲ ὁμοία μὲ αὐτὴν εἶνε τὸ νὰ ἀγαπήσῃς τὸν πλησίον σου ὡς ἀγαπήσῃς τὸν ἐαυτὸν σου. Εἰς τὰς δύο αὐτὰς ἐντολάς βραβίζετα ἔλος ὁ μωσαϊκὸς νόμος καὶ ἡ διδασκαλία τῶν προφητῶν. Ἐνῷ δὲ οἱ Φαρισαῖοι ἦσαν συνηγμένοι, ὁ Ἰησοῦς ἐρωτήσας αὐτοὺς μὲ τοὺς λόγους τούτους· Τί νομίζετε διὰ τὸν Χριστόν; Τίνας υἱὸς εἶνε; Οἱ δὲ Φαρισαῖοι λέγουσι εἰς αὐτόν ὅτι ὁ Χριστὸς εἶνε ἀπόγονος τοῦ Δαυὶδ. Τότε ὁ Ἰησοῦς ἐρωτῆσεν αὐτούς· Ἄλλ' ἂν ὁ Χριστὸς εἶνε ἀπόγονος τοῦ Δαυὶδ, πῶς τότε αὐτὸς ὁ Δαυὶδ προφητεύων διὰ τοῦ ἁγίου Πνεύματος περὶ αὐτοῦ τὸν ὀνομάζει Κύριόν του; Διότι γνωρίζετε ὅτι ὁ Δαυὶδ λέγει εἰς τὸν ψαλμὸν του; «Ἐἶπεν ὁ Κύριος, (ὁ Θεός,) εἰς τὸν Κύριόν μου, (τὸν Χριστόν,) λάβε τὴν ἰσῆν μὲ ἐμὲ τιμὴν καὶ δόξαν καθήμενος εἰς τὰ δεξιὰ μου, εἰς θρόνον ἰσούου ἐξουσίας. καὶ θὰ ἔλθῃ καιρὸς, ὅτε θὰ ὑποτάξω εἰς σὲ τοὺς ἐχθρούς σου, καὶ θὰ κάμω αὐτοὺς νὰ ταπεινωθῶσιν ἐνώπιόν σου καὶ νὰ γίνωσιν ὡς σκαμνίον, ἐπὶ τοῦ ἵποδος θὰ πατήσῃ τοὺς πόδας σου καθήμενος εἰς τὸν θρόνον τῆς βασιλικῆς σου ἐξουσίας.» (109) Αὐτὸ λέγει ὁ Δαυὶδ, ὡς ἐκ μέρους τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν Χριστόν. Ἀφοῦ λοιπὸν ὁ Δαυὶδ ὀνομάζει τὸν Χριστόν Κύριόν του, πῶς ἐπίσης τὸν ὀνομάζει καὶ ἀπόγονόν του; Πῶς συμβαίνει, ὥστε ὁ ἀπόγονος τοῦ Δαυὶδ νὰ εἶνε καὶ Κύριος αὐτοῦ; Αὐτὴν τὴν ἐρώτησιν ἔκαμεν ὁ Χριστὸς εἰς τοὺς Φαρισαίους, καὶ κανεὶς ἀπὸ αὐτοῦ δὲν ἐγνώριζε νὰ δώσῃ τὴν παρκαμικρὰν ἀπάντησιν. Καὶ ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην δὲν ἐτόλμησε πλεονεκεῖν εἰς τὸ εἶρεν νὰ τὸν ἐρωτήσῃ τίποτε.

Προσευχὴ ἐπὶ τῆς εὐαγγελικῆς περικοπῆς.

Εὐδόκησον νὰ σὲ κατανοήσωμεν καὶ νὰ σὲ ἀγαπήσωμεν, ὦ πάγκλος Θεότης, μὲ ὅλην τὴν καρδίαν μας καὶ μὲ ὅλην τὴν ψυχὴν μας καὶ μὲ ὅλην τὴν διάνοιάν μας, καὶ νὰ ἀγαπήσωμεν καὶ τοὺς ὁμοίους μας, τὰ τέκνα σου, ἴσα μὲ τὸν ἐαυτόν μας, τηροῦντες τὸν νόμον σου ἕως τὸν συνοψιζόμενον εἰς τὰς δύο ταύτας τῆς ἀγάπης ἐντολάς σου.

Εἰσάκουσον τὰς δεήσεις ἡμῶν ταύτας, ὦ βασιλεῦ ἡμῶν Χριστέ, ὅτι καὶ ἐκεῖνοι ἐν δεξιᾷ τοῦ Θεοῦ Πατρὸς εἰς θρόνον παντοκρατορικῆς ἐξουσίας, καὶ ὅστις τὴν ἐξουσίαν σου ἐπεκτείνεις ἡμετέροις ἐπὶ πάντας τοὺς ἀνθρώπους, τῶν ἐκλεκτῶν ἡμετέρων καὶ ἡ ἀναγνωρίζοντων σε καὶ κυπτόντων ἐνώπιόν σου, ἢ συντριβόμενον ὑπὸ τοὺς πόδας σου. Σὺ ὅστις εἶσαι Κύριος τοῦ Δαυὶδ, ὡς Θεὸς αὐτοῦ, καὶ υἱὸς αὐτοῦ, ὡς ἄνθρωπος καταγόμενος ἐκ τῆς γενεᾶς του, σὺ ἔσο καὶ ἡμῶν Θεὸς καὶ Κύριος, καὶ σὺ ἀνάδειξον ἡμᾶς γενναίους δούλους σου καὶ ἄξια τέκνα τοῦ Οὐρανοῦ Πατρὸς σου διὰ τῶν χαρισμάτων τοῦ ἁγίου Πνεύματος Ἀμῆν.

Κ. Α. Διαλασημάς